

dem, end det alt kan være i Forvejen paa Grund af den yderst knappe Tid, der er lævnet til denne Uddannelse. I denne Forbindelse vil jeg sige en Ting, og det skulde da være dette, at hvis der nu og da er Mangler i Evnen til denne Opdragelse, saaledes at der ikke kommer den rette Forstaaelse mellem Materialet, jeg mener Soldaterne, som uddannes, og Befalingsmændene, kan det liggø i og ligger maaske undertiden i, at de vedkommende Befalingsmænd trods af god Villie og gode Kundskaber ikke ere udtagne til dette Hverv med den fornødne Sans for, hvad der fordres, nemlig at have Anlæg og Evne til denne Gøring. Det er ikke enhver Mand, som har Evne til at være Lærer, allermindst til at være Højskolelærer, hvortil der efter min Mening skal særlige Betingelser for at faa fat paa Ungdommen og virkelig sætte sit Præg paa den. Men det gælder i nogen Maade ogsaa for Hærens Befalingsmænd, baade Officerer og Underofficerer, det gælder i høj Grad om, at de have nogen Forstaaelse af deres Hverv, der foruden at skabe Soldater tillige skulde være dette at vække deres Nationalfølelse og deres Tro paa det Land, de her uddannes til at skulle forsvare. Jeg skal ikke gaa længere ind paa de Bemærkninger, som faldt om Tønen i Hæren, men dette sidste Punkt, tror jeg, er af saa megen Betydning, at jeg vil føje en Bemærkning til. Det er denne, at medens Opdragelsen i Hæren, Uddannelsen til Soldat for Befalingsmændenes Vedkommende i høj Grad er et pædagogisk Arbejde, er det en Kendsgøring, at indtil for ganske faa Aar siden have hverken Officerer eller Underofficerer faaet Undervisning i Opdragslære, ja, fik end ikke ringeste Antydning af, hvad Opdragelse vil sige. Det forekommer mig, at der er god Grund til at holde Øje med denne Side af Forholdet. Jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister at tage i Betænkning, at viser en Befalingsmand sig ganske ude af Stand til at forstaa de almindelige Principper for Opdragelse og Uddannelse, kan han være en udmærket Statsborger i alle andre Retninger, men egner sig blot ikke til at være Befalingsmand.

Jeg vender mig saa til den højtærede Finansminister. Jeg tilstaaer redeligt, at den højtærede Finansministers Udtalelser ikke have kunnet tilfredsstille mig, da jeg staaer paa det Standpunkt, at jeg mener, Tidspunktet er inde, hvor det er nødvendigt at kræve, at man straks gaar til Forsøg paa at skabe Balance. Ministerens store Replik

eller rettere sagt første Svar overfor Ordførerne var jo et rent Mesterværk i oratorisk Henseende, men det forekommer mig, den ikke saa lidt mindede om en gammel Sætning, vi have paa den lille Egn, hvor jeg hører hjemme, den minder stærkt om Pigen med Potteskaarene. Jeg har gjort min Pligt ved fra mit Standpunkt og efter min Gruppes Ønske at fremhøve, at man burde allerede have begyndt paa at skabe Balance og ikke vente til næste Aar. Nu ønsker den højtærede Minister at vente og har fra sit Standpunkt efter sin Formening anført de fortræffeligste Grunde derfor. Vi maa altsaa vente, jeg mener ikke, at nogen kan fri os for Ansvar, fordi man bøjer sig derfor. Men paa den anden Side hævder jeg nu som før, at det er Ministeriet, som bærer Ansvaret for Tidspunktet, og vi andre maa efter at have hævdet vor specielle, afvigende Opfattelse altsaa ogsaa bøje os derfor.

Jeg har sagt, og det gentager jeg, at jeg tror ikke, den højtærede Finansminister — men det gælder for øvrigt her hele Ministeriet — har Ret i den Opfattelse, at det er heldig Politik at vente. Jeg tror tværtimod, det er klogt nu at søge at faa Balance paa et Tidspunkt, da hele Befolkningen er forberedt paa, at den maa nødvendigvis skabes. Jeg sagde sidst, og jeg gentager det, det er en Erfaring, vi alle her i Tinget have, at det er utroligt, hvor hurtigt Ansvarsfølelsen fordeler sig paa et bestemt Punkt, selv om den har været meget vaagen paa et givet Tidspunkt. Men det er ikke, fordi jeg tror, det har været Ministerens Hensigt, men der faldt en Sætning, der kunde tyde noget i den Retning. Jeg tror ikke, den højtærede Minister skulde være bange for at fremsætte nye Skatteforslag af Frygt for, at der skulde komme for meget i Statskassen, thi skulde det hælde, at der kom et Par Millioner mere til Dækning aarligt end nødvendigt, ved den højtærede Minister saavel som jeg, at der staaer saa mange Opgaver for Døren, at man vil faa rigelig Anvendelse derfor. Men jeg vil navnlig minde om en Ting, at den Kassebeholdning, vi have, hverken er tilstrækkelig og navnlig ikke tilstrækkelig realisabel til, at man under vanskelige Forhold kan faa den Nytte af den, som man skulde have. Alene dette Hensyn kunde være tilstrækkeligt til at begrunde, at man ikke skulde være bange for at tage fat, i alt Fald ikke af Frygt for, at der skulde komme for meget i Statskassen.

Saa har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Jeg er ikke uenig med ham i hans Opfattelse af